

La nostra filà comença un nou camí el dia 27 de maig de 1995. Tots els alcodians sabem que aquest nou camí ens ha de portar sempre cap a l'èxit i a seguir tenint una filà amb personalitat reconeguda en el benvolgut món de la festa georgiana. No sense una votació prèvia, en aquesta Assemblea de maig ix com a nou Primer Tro Javier Pardo Cantó, persona, que com més tard demostrarà, es pren molt seriosament allò que comporta una mica o una molta de responsabilitat; home sabut en festes i amb una estima gran per tot allò que envolta als Alcodians.

No seria just deixar de reconèixer, des d'aquestes línies, la labor desenvolupada per la Junta anterior encapsalada per l'amic Santi Segura, la qual portà avant, amb dignitat molt elogiuable, els dos anys de càrrec sempre difícils, però sempre, a la fi, satisfactoris.

El 24 de juny ens ix un dia metereològicament magnífic per a que la filà tinga una nova jornada de fraternitat i de bon humor. De bon matí, els amants de l'esport, i més concretament del futbol, tingueren la possibilitat de demostrar cadascú les seues habilitats. Estic segur que hi ha gent que l'únic dia que fa esport en tot l'any és aquest, i per això l'espera amb molta il·lusió. Després, com no?, s'havien de reposar totes les energies consumides, amb un esmorzar succulent envoltat d'un gran clima de companyerisme.

Cap al migdia, tots junts de nou al Mas de Pastor. Com era de rigor, la missa pels alcodians difunts fou la primera cosa, i tot seguit, la "dinà" preparada i servida pel nostre reboster Fernando. Podem parlar, a la fi, d'una "dinà" tranquil·la i sense cap tipus de sorpresa desagradable. És clar que els superticiosos podran dir que influí el canvi de lloc dins del mateix mas, però, jo crec que ja mereixíem un poc de tranquil·litat en un acte tan bonic com aquest.

Podem dir que va ser una "dinà" polifacètica: hi hagué gent que va fer negoci amb gorres i amb samarretes, altres aprofitaren per a traure a la llum uns "petos" com els de l'esquadra, i tots per a seguir fomentant la germanor alcodiana.

L'estiu sempre s'acaba i cal que cadascú torne als seus quefers. La filà Alcodians no podia ser menys, i el dia 22 de setembre, darrere una missa de difunts a l'església de Sant Jordi, tinguérem el primer "ensayo" de l'any.

Tant els cavallers del Capità com l'esquadra de negres aprofitaren per fer el lliurament a la filà dels quadres amb les fotos de costum, els quals foren col·locats als llocs escaients a les parets de la Societat. La Unió Musical de Penàguila omplí de soroll - que sap a glòria - el local, i tots tornàrem a formar les marxes, mores o cristianes, tan especials per a un bon alcohòlic i sobretot per a un bon fester.

La darrera setmana de setembre se celebrà el campionat de cotos intern de la filà. D'aquest campionat eixiria la parella que va representar als Alcodians al campionat de cotos, en el qual paticipen totes les filaes. Aquest torneig, és un acte que se suma a la celebració del Mig Any Fester. Com no podia ser d'un altra manera dos grans tafurs guanyaren el campionat intern: Francesc Pérez Climent "Menta" i Jordi Seguí Ripoll "Quaranta". El que passa és que després pergueren en la primera ronda en el campionat interfilaes celebrat a la Societat d'Antics Alumnes Salesians. Esperem que, qui representarà a la filà en la pròxima edició, tinga més sort.

Una filà que es considere viva ha d'estar contínuament revisant-se i caminant cap endavant. Això és el que passà en l'Assemblea Extraordinària del 6 d'octubre on s'aprobà la fulla del Individu Estudiant. Potser que, amb ella, la filà ha passat a ser un poc més justa amb la joventut que sempre ens ha caracteritzat i que estava perdent-se per motius econòmics.

Aquesta assemblea tingué un dels moments més esperats per qualsevol fester, quan ens assabentàrem quants diners costava la "fulla" aquest any. El preu establert per la Junta fou de 66.000 pessetes més les 3.000 de loteria. Tot s'ha de dir, aquesta xifra va ser rebuda per una gran majoria dels assistents amb un fort aplaudiment. També es digué el preu de la fulla per a cadets i per a xiquets.

Per últim, s'informà que l'esquadra dels Alcodians tornaria a tindre eixa personalitat que sempre l'ha caracteritzat: "petos" i capes nous veurien la llum el dia 22 d'abril, en l'Entrada de Cristians.

Aquest any caigué en 21 d'octubre el dissabte que celebràrem el Mig Any. Suculentos olles, amb olors celestials, repartides per tota la Glorieta ens anunciaven que el sopar d'eixa nit seria especial. Tocava retrobar-nos de

nou amb els amics i amb els companys de filà, compartint faves i cullera per degustar de nou la benvolguda “olleta de músic” ¡Enhorabona als cuiners!

Tot seguit, muscle a muscle i colze a colze, férem allò que tan bé sabem fer: formar. Fou Sant Nicolau el carrer que ens va emparar.

Com és tradicional, la cloenda dels actes populars de la celebració del Mig Any es realitzà a Fontilles. Autobusos, autobusos i més autobusos es desplaçaren fins al sanatori, per demostrar als malalts la seua especial estima. Els Alcodians ens juntàrem al voltant de les 6 hores del matí a la Societat. D’allí isqué un autobús mig ple, amb indivdus alcodians, amb familiars i amb amics. Després d’un breu café a Oliva, s’arribà a Fontilles, i tot seguit, qui va voler es vestí d’alcodià fins un total de 14 persones. Aquest any ens tocà un lloc immillorable per a esmorzar i per a dinar, a la part alta del sanatori. Tant el lloc com la música van ser compartits amb els “Palominos” per allò d’estalviar-nos quants més diners millor.

L’esmorzar preparat per Fernando ens acabà de despertar a tots.

Prompte iniciàrem la Diana sota les ordres de l’amic “Menta”, que va fer una arrancada com sols ell sap fer-la. Fou baixada amb una sola esquadra, amb parelles als costats quan l’estretor del carrer ho requeria. I, com no?, la música de Penàguila enganxada als ronyons donant-li goig a les oïdes.

Després de fer alguna volteta pel sanatori, xafardejant ací i allà amb una cerveseta o amb un “plis-play” a la mà, l’estòmac requeria que se’l fera cas, i així fou. El temps acompanyava, pot ser inclús massa, amb un sol radiant que als festers feia passar vertadera calor.

Dinar i sobretaula magnífics amb bon humor i amb ulleres de sol esguitades de música festera de la bona, i gent formant, fins i tot, de l’altra part dels Pirineus. Fou un bon moment per a fer la Festa internacional.

Mentrestant, les Entrades anaven sortint, primer els moros i després els cristians, fins que els Alcodians prenguérem el protagonisme en la ja famosa baixada del carrer de Fontilles. Una gran esquadra, capitanejada per un gran “cabo”, que féu una gran arrancada: Quique Llácer.

A mesura que els Alcodians avançaven, el sol anava retirant-se fins a amagar-se completament. Els aplaudiments de la gent eren, com sempre,

d'agrair i les cares de felicitat dels malalts posaven un nus a la gola a qualsevol.

Darrere variats estils de “cabos” d'esquadra, els Alcodians finalitzaren la seua participació a Fontilles d'aquest any, una labor ben feta que ens deixà molt satisfets. Sols mancava traure-nos el trage i mamprendre el viatge de tornada, parant, a fer un mos, a la Venta Andreu.

El dia 25 de novembre tingué lloc el segon “ensayo”, el qual transcorregué sense major problema.

Aquest any s'ens encomanà als Alcodians una responsabilitat que ja hem assumit en altres ocasions. Es tractava de desenvolupar el paper d'un Rei Mag en la residència d'ancians de Sant Josep. Recordem que aquest acte l'organitzen els Antics Alumnes i els reis són representats cada any per les diferents seccions de l'Associació.

Així doncs, al sopar celebrat el dia 16 de desembre, on tingué lloc la subbasta per a traure diners per a la residència Sant Josep, es proclamà Rei, en representació de la filà Alcodians, el company Juan Luis González Recio, al qual hem d'agrair aquesta col.laboració

La filà tenia una taula en el sopar-subbasta i aportà el seu granet d'arena a tan admirable tasca.

Ja és clàssic que la filà organitze el popular “Sopar del Pobre” el 21 de desembre, i així fou aquest any també. No faltà la sardina, l'ou fregit, la bajoca seca, i un poquet d'esperança de tindre més diners al dia següent.

I la veritat és que no anà malament perquè el número 16.612 isqué premiat el 22 de desembre amb “duro per pesseta”. No ens podem queixar.

El 6 de gener, la festa epifànica ens portà a la Residència Sant Josep per acompanyar al nostre Rei Mag, Juanlu, i al seu page, i a la vegada germà, Fidel.

Després d'esmorzar i de vestir-nos adequadament per a l'ocasió, isquérem tota la comitiva en un autobús, més bé antic, cap a la Residència. Allí es féu una visita a la capella i després, acompanyats sempre de la música, es

recorregueren les diferents dependències regalant un munt de coses a tots els avis. La “picaeta” no faltà i acabàrem el matí amb la satisfacció de la tasca ben feta.

El dia 19 de gener tingué lloc el tercer “ensayo” de la temporada en el que es féu oficial el glorièret infantil d’aquest any. L’honor recaigué en el xiquet Ignasi Santacreu Balaguer, fill del company i individu Jacinto.

Potser, a molts de nosaltres ens costaria molt més eixir a festes de no ser per eixa persona que sempre tenim al costat i que es preocupa de tindre el trage de fester a punt, de portar-lo a la tintoreria, de planxar la capa, i que el té en perfecte estat de revista el dia dels Músics a la nit. Una bona manera d’agrair tots aquest desvetllaments és fer a la dona de cadascú protagonista per unes hores en la filà. I això volem aconseguir cada any convidant-la al “Sopar amb la Dona Alcodiana” celebrat el dia 17 de febrer.

No van faltar regals de tot tipus en una entranyable vetlada. Els companys Quique Llàcer i César s’encarregaren de donar, amb molta gràcia, els regalets, els regals i els regalots que hi havia. Després de sopar, dolços i licors i l’Orquestra Mel amb cançons d’ahir, de hui i de sempre, ens delectaren les oïdes, i nosaltres ballàrem fins ben entrada la nit. De nou César i Quique Llàcer foren protagonistes del ball cantant una cançó cadascú. Sens dubte, podien haver-se dedicat al món de la música amb un triomf segur.

Dos “ensayos” més se celebraren els dies 23 de febrer i 18 de març. Cal dir que aquest últim fou el tradicional de Sant Josep i, per això, no faltaren els bunyols ni el cava. Tampoc faltaren les dones que, de nou, ens honraren amb la seua presència al final de la vetlada.

Quan ja tot comença a adquirir un caràcter especial, un sabor diferent, i un olor a festa, s’ens reclama de nou perquè cadascú demane allò que li pertoque en les imminents festes de Sant Jordi, en l’Assemblea de Rams, el dia 30 de març, en portes del mes potser més especial per a alcoians i per a alcodians.

De nit nou “ensayo”, el sisé de l’any, en aquest cas un tant especial. En

primer lloc, la Unión Musical de Penàguila, o allò que tots coneixem com “la Música de Penàguila”, volgué agrair a la filà Alcodians la confiança dipositada en ells fent el lliurament d'un quadre amb una foto de tota la banda, tenint com a fons l'Altar Major de l'Esglesia de Penàguila. Tot un detall. Estaven presents en l'acte tots els primers trons que ho han sigut mentre la Música de Penàguila ha estat amb nosaltres: Felo Carbonell, Juanito Llopis, Francisco Seguí, Jacinto Santacreu i Santi Segura. Molta emoció, alguna llagrimeta i declaracions d'amistat no faltaren. La filà, reconeixent la gran labor d'aquests músics, féu el lliurament d'un corbatí per a la bandera de la Música. Ja mai s'oblidaran de nosaltres. Fou, sens dubte, tota una demostració de fraternitat per totes dues parts i a la vegada una nit de germanor música-filà.

Ja capficats dintre d'un nou abril fester, els dies 5 i 6 tingué lloc el trofeu de filaes. La nostra participació fou, com de costum, en els esports de futbol- sala i de bàsket.

En quant al futbol-sala, ens eliminaren a les primeres de canvi, malgrat que aquest any es logrà fer un equip molt competitiu. No es pogueren rememorar victòries anteriors.

En bàsket es va arribar a semifinals i a la fi aconseguírem la tercera plaça, la qual cosa ens situa en l'elit del bàsket fester.

Aragonesos en futbol sala i Cordoneros en bàsket, que ja saben molt d'açò, foren els guanyadors.

Dia 7 d'abril, diumenge de Glòria i la festa ix al carrer. Després d'esmorzar i de vestir el glorier 96 del carrer, Miquel Ugeda, i al del Preventori, Koki Segura Giner, es féu l'obligada visita al Santuari de Mª Auxiliadora i, tot seguit, s'acompanyà als gloriers a la Plaça d'Espanya per l'arrancada de la Glòria.

Davall un cel, a vegades amenaçador i altres de color ben blau, transcorregueren tant la formació mora com la cristiana, capitanejades magníficament per dos sergents amb ofici i amb gràcia. Els gloriers radiants i orgullosos desfilaren saludant i donant gràcies pels apludiments fins arribar a la Plaça d'Espanya.

La “mascletà” anuncià el final de l’acte i tots plegats anàrem fins a la filà per prendre un aperitiu, cosa novedosa i que va fer que tota la família alcodiana, dones i xiquets inclosos, es retrobara de nou.

De nit, després de la imprescindible degustació de la “Mona de Pasqua”, tingué lloc l’ “entraeta” del berenar dedicada principalment a xiquets i no tan xiquets. Hem d’estar tranquils perquè tenim una cantera envejable que cal cuidar amb molta estima. La pluja féu acte de presència, però els xiquets disfrutaren malgrat tot.

El dia 12 d’abril els Alcodians formaren de nou, en una “entraeta” de filà pel carrer Sant Nicolau. Com sempre tot molt bonic.

La tendresa s’apodera dels nostres cors quan arriba l’hora en la que els xiquets es posen el trage de cascuna de les filaes, per portar endavant la Glòria infantil. Això passà el 14 d’abril quan tots veren a Ignasi Santacreu representant als Alcodians pels carrers d’Alcoi. Son pare, Jacinto, regalà uns puros al qui anà a esmorzar. La climatologia ens acompanyà amb sol i amb calor. Des del Partidor fins el Parterre els xiquets foren molt aplaudits i la “mascletà” de la Plaça d’Espanya ens deia que la filà ens esperava per començar el vermut - “ensayo” dedicat especialment a la gent menuda. Segur que la infantesa alcodiana tornà a disfrutar dels cacaos, de les papes i de la música.

L’Alferis cristià, Fermín Vélez, dels Asturians, féu un present al nostre glorièret. Sens dubte, ha sigut un alferis detallós.

El dia 20 se celebrà la segon “entraeta” oficial de la filà, en aquest cas pel País Valencià. Com que era dissabte i teniem les festes molt a prop, els carrers estaven plens de gent delectant-se amb els “cabos” i amb les “filaetes” alcodianes.

Arribà la vespra de la trilogia, o allò que tots coneixem com el “Dia dels Músics”. La gent s’apinyà al voltant de la Plaça d’Espanya per veure desfilar les bandes de música, entre elles, la nostra, la de Penàguila. L’himne, com sempre, molt emocionant, i tot seguit, un munt d’alcodians

pujant la costera del Cura Navarro per prendre l'olla, ritual gastronòmic i

preludi de la festa georgiana. Cullera de fusta i botifarra no faltaren, faves tampoc. En realitat, tot estava bo i la música tocant sense aturar-se.

A la porta del "Camet" el company Paco Aguilar ens col·locà un escut lluminós dels Alcodians, detall que hem agrair-li pel seu caràcter gratuït.

I en aquesta ocasió, novament pel País Valencià eixí la filà per fer el darrer assaig, abans de la gran Festa.

Quan u s'alça el dia 22 d'abril no sap molt bé si és el dia que ha de posar-se el trage de fester o s'ha equivocat. Els dubtes desapareixen de sobte quan en eixir al carrer u es troba amb un altre que, com ell, també va vestit de festa i en eixe moment, quan encara no són les sis del matí s'encamina cap a la Plaça d'Espanya, orgullós de la vestimenta que porta.

Els més matiners ja han anat a missa. Després de l'oració i l'himne se'ns posen els pèls de punta quan els Contrabandistes amb el sergent cristià al capdavant, arranquen la Diana. La joia és indescriptible mentre ixen filaes fins que arriben els Alcodians, que arranquen Diana sota les ordres de Pablo Gisbert Pérez. Amb professionalitat acaba el primer tram i comença el segon. Arranca de "cabo" Carlos Gisbert Pérez. Pel camí, els càrrecs regalen puros als dianers i els dianers giren l'esquadra als càrrecs. El tram del "Carbonato" rep als Alcodians amb una pluja intermitent, la qual cosa no impedeix a José Payá arrancar-lo magníficament.

Se n'anàrem tots a esmorzar en finalitzar la Diana, i una vegada reposades les forces, el Partidor ens cridava, amb veu alta, convocant-nos per l'Entrada de Cristians. Tot el món sap on va, on li toca. Els papers dels protagonistes estan perfectament distribuïts i l'obra magnífica comença amb els Contrabandistes com a senyors del desfile. Capità, boato, esquadra,..., tot perfecte.

De sobte, des del micro la veu de l'encarregat de l'Associació de Sant Jordi, Picó, indica l'eixida dels Alcodians encapçalats per Paco Juan, de banderí, amb el seu cavall. Agraïm la deferència de Paco, en traure el cavall a l'Entrada. Seguidament, parelles amb disseny complet donen pas a l'esquadra, que arranca, en la seua primera part, fent de "cabo" Juan Luis González Recio. Molt bonica, l'arrancada amb "petos" i capes noves. Sant

Nicolau esclata en aplaudiments mentre la pluja arranca amb l'esquadra, sense aturar-se pràcticament fins el final. Carlos Díaz Giner també fa el

“cabo” en el primer tram. La Música de Penáguila entona Bonus Christianus, sense por a les adversitats metereològiques.

Darrere de l'esquadra, els xiquets majors de cinc anys desfilen sense vergonya. De tres en fons ho fan més tard alcodians-cadets amb escut. Crida l'atenció una espècie de cofre de grans dimensions ple de xiquets de curta edat tirat per alcodians. Tres palanquins carreguen tres xiquets, els quals es porten molt bé durant tota l'Entrada. De quatre en fons, vénen més alcodians amb disseny complet davant d'altres de tres en fons portant banderes. Més parelles, amb disseny complet, donen pas a xiquetes amb trage d'alcoiana i trage oficial d'alcodiana acompanyant al cop Jordi Segura Giner.

A la fi, la carrossa, plena de xiquets i de no tant xiquets, tanca el desfilada alcodina del 96, no sense endur-se per davant, prèviament, els banderins dels Verds, accident que no passà a majors.

A causa de l'aigua, el cavall del banderí relliscà i caigué davant de la Glorieta. La cosa no passa a majors pel bon fer del cavaller que ho tornà tot a la normalitat.

Mentrestant, es fa el lliurement de claus al Capità per part de Jordi Verdú, fill del company Silvano. El que fora aquest xiquet fou dessig explícit del propi Capità. L'alcaide fou de nou Antuan, el qual rebé de mans de l'alcalde, Josep Sanus, una medalla en reconeiximent als anys dedicats a fer aquest paper.

Darrere del castell canvien els protagonistes de l'esquadra alcodiana i és José Luis Boronat qui l'arranca. Faria també de “cabo” Miquel Monllor.

Tots plegats anàrem a la filà per degustar el menjar preparat pel “Triángulo” de Castalla, mentre una magnífica esquadra de negres del mig, de la Llaganya, desfilava pels carrers d'Alcoi. A la fi els Asturians amb el seu Alferis tancaren l'Entrada amb un oratge, ara sí, envejable.

De vesprada els moros des del Capità fins, quasi bé, l'Alferis es mullaren i es calaren fins els ossos. Aquest any no hi hagué sort per a ells.

L'Orquestra Mel tancà aquest Dia de les Entrades després d'un sopar reviscolador. A les cinc de la matinada plegaren els darrers, encara amb ganes de més “folló”.

Pel País Valencià, i després d'esmorzar, la infantesa de la nostra filà va formar amb molta gràcia en la Diana infantil. Sens dubte, hem d'estar orgullosos d'ells. El futur està assegurat.

Durant el matí i amb un oratge benèvol es fa el lliurament del Sant Jordi a Jordi Seguí "Quaranta" pare, per suggerència del Primer Tro i amb el consentiment de la filà. Fou un acte emotiu per a una de les persones més populars i més antigues dels Alcodians. S'ho mereixia. Després d'un passeig pels carrers, hi hagué una "picaeta" al bar Sant Jordi.

La festa no s'aturava i la processó de la relíquia isqué al carrer. Tot seguit, la missa major.

Ens juntàrem tots, amb dones i xiquets, per celebrar el dinar de Sant Jordi. Fou un dinar de luxe que, com sempre, acabà amb tot el món regat de confeti. Molt generosos, els festers alcodians donaren a les seues dones tot tipus de regals i regalets. La simpatia, la música, les "filaetes", el bon ambient i totes aquestes coses que ens caracteritzen, ens feren passar una molt agradable sobretaula .

La processó general convocà a uns seixanta alcodians a la Placeta de la Verge Maria. El caràcter obligatori per a alguns i la voluntarietat per part d'altres féu que el nombre d'individus fóra prou alt aquest any. Esperem que es mantinga per altres vegades.

El sopar reuneix novament la filà al voltant de la taula, mentre la Retreta fracassa rotundament aquest any, cosa que ja es veia vindre. Caldrà prendre alguna resolució al respecte.

El Trio Internacional amenitza la vetlada, amb no molt èxit; mentre alguns es monten una botiga revenent tot allò que prèviament havien comprat als negres pel carrer. A les tres i mitja s'acabà la vetlada del dia de Sant Jordi als Alcodians.

Prompte, la Festa torna a cridar-nos. Cada vegada un poc més cansats i començant a arrastrar el peus, els més matiners encara tenen forces per alçar-se i anar a esmorzar a la filà. Hi ha d'altres que no s'han gitat i han vist el contrabando de Maseros i Contrabandistes. Els més, van arribar a la Plaça d'Espanya, poc a poc, per començar el "disparo", amb el trabuc al

muscle. Però, primer l'Estafeta i l'Embaixada ens mostren el caràcter més teatral de la festa amb actors de molta categoria i bon fer.

La batalla comença tocant-li aquest any a la filà pujar per Sant Nicolau. L'oratge seguia portant-se molt correctament i el nombre d'alcodians que dispararen fou molt digne. Hem arribat a aquestes festes molt concienciats de la tasca que ens pertoca.

De matí ens guanyaren els moros, tanmateix nosaltres anàrem a celebrar-ho a l'Antigua Sevilla, lloc on mai faltem el Dia dels Trons, per fer-nos el vermut. Després, tots plegats cap a la filà per a degustar el dinar que el "Triángulo" ens havia preparat. Per arribar a la filà férem més voltes que un "tonto", però arribàrem, un tant cansats. Mentrestant, el Primer Tro i altres individus anaren a l'enterrament del majoral de l'Associació, Luis Sorolla, mort en plenes festes i vestit de llanero.

De vesprada, i després de l'Estafeta i de l'Embaixada cristiana s'encaminàrem fins el carrer Sant Vicent per contemplar l'"Encaro" dels capitans i per començar el "disparo". En aquesta ocasió, la batalla ens portà fins a la victòria cristiana, deixant les coses com estaven fins a l'any que ve. Tots ens preparàrem per contemplar l'acte potser més emotiu de la Festa, l'Aparició. Pèls de punta, evocació de tot el que ens ha passat en aquestes festes -encara no concloes-, l'himne de Festes de fons, colorit damunt del castell i la figura del Sant Jordiet que llança les sagetes al cel mentre la gent, mig boja, intenta arreplegar-les.

Les Festes estan a punt d'acabar amb aquest feliç moment, però encara hi ha alcodians amb forces, que allarguen la Festa amb originalitat i bon humor. Sembla que tots intentem que la Festa no s'ature i tant els soparets com les "entraetes", amb molts companys de la nostra filà com a protagonistes, ho demostraren.

Abans del Castell de Focs final, es produeix una apagada que desgracia un poc el final de tot, però no hem de quedar-nos amb mal sabor de boca, perquè s'ha que pensar ja en les Festes 97.

Per a finalitzar l'any fester, un nou "ensayo" era un colofó molt adequat. I així fou el 30 d'abril, coincidint amb l'últim dia del mes fester. El company Màrius Gomar col·locà en aquest "ensayo" el Sant Jordi restaurat que data de l'any 1.960. També es féu el lliurament a Antuan d'un quadre com a

recordatori i com a reconeiximent per la medalla que li imposà l'alcalde el dia de l'Entrada. I entre notes de música festera i "filaetes" d'alcodians es

tancà la temporada i, companys, ja hem obert un altra amb il·lusió i amb la satisfacció de la feina ben feta.

VISCA SANT JORDI !